

DE CHRISTEN
ALS NAZIREEËR

H. ROSSIER

DE CHRISTEN
ALS NAZIR EËR

BIJBELSTUDIES OVER NUMERI 6

DE CHRISTEN ALS NAZIREËR
Bijbelstudies over Numeri 6

Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Auteur: H. Rossier
Redactie: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2011 Boeken om de Bijbel
Tweede editie 2023 OudeSporen online uitgeverij

ISBN /EAN 978-90-70926-84-7

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

De wet voor het nazireeërschap	7
1. Een permanent nazireeërschap.	9
2. De drie kenmerken van het nazireeërschap	12
3. De mogelijkheid van verontreiniging	16

De wet voor het nazireeërschap

‘De HEERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: Wanneer een man of een vrouw *een gelofte* aflegt door de gelofte van een nazireeër te doen, om zich aan de HEERE te wijden, *dan* moet hij zich van wijn en sterke drank onthouden; azijn uit wijn of azijn uit sterke drank mag hij niet drinken; verder mag hij helemaal geen druivensap drinken en geen verse of gedroogde druiven eten. Alle dagen van zijn nazireeërschap mag hij niets eten wat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten tot en met de velletjes. Alle dagen van de gelofte van zijn nazireeërschap mag geen scheermes over zijn hoofd gaan. Totdat de dagen waarvoor hij zich aan de HEERE gewijd had, voorbij zijn, moet hij heilig zijn *en* de haarlokken van zijn hoofd lang laten groeien. Alle dagen van zijn wijding aan de HEERE mag hij niet bij het lichaam van een dode komen. Vanwege zijn vader of vanwege zijn moeder, vanwege zijn broer of vanwege zijn zuster, vanwege hen mag hij zich niet verontreinigen als zij gestorven zijn, want het nazireeërschap van zijn God is op zijn hoofd.

Alle dagen van zijn nazireeërschap is hij heilig voor de HEERE. En wanneer de gestorvene onverwachts, plotseling, in zijn nabijheid sterft, zodat hij het hoofd van zijn nazireeërschap verontreinigt, dan moet hij op de dag van zijn reiniging zijn hoofd scheren; op de zevende dag moet hij het scheren. En op de achtste dag moet hij twee tortelduiven of twee jonge duiven naar de priester brengen, bij de ingang van de tent van ontmoeting. De priester moet er één als zondoffer en één als brandoffer bereiden, en moet verzoening voor hem doen, omdat hij gezondigd heeft vanwege die dode. Hij moet zijn hoofd op diezelfde dag *weer* heiligen. Daarna moet hij *opnieuw* de dagen van zijn nazireeërschap aan de HEERE wijden; hij moet als schuldoffer een lam van een jaar oud brengen. En de vorige dagen vervallen, omdat zijn nazireeërschap verontreinigd was.

Dit is de wet voor de nazireeër: Op de dag dat de dagen van zijn nazireeërschap voorbij zijn, moet hij het volgende bij de ingang van de tent van ontmoeting brengen: hij moet de HEERE als zijn offergave één lam zonder enig gebrek van

een jaar oud als brandoffer aanbieden, één oilam zonder enig gebrek van een jaar oud als zondoffer en een ram zonder enig gebrek als dankoffer. Verder een mand met ongezuurd *brood*, koeken van meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurde platte koeken met olie bestreken, en het bijbehorende graanoffer en de bijbehorende plengoffers. En de priester moet dat voor het aangezicht van de HEERE aanbieden, en moet zijn zondoffer en zijn brandoffer bereiden. Hij moet ook de ram als dankoffer voor de HEERE bereiden, met de mand met ongezuurde *broden*; en de priester moet zijn graanoffer en plengoffer bereiden. Dan moet de nazireeër *bij* de ingang van de tent van ontmoeting het hoofd van zijn nazireeërschap scheren. Hij moet het hoofdhaar van zijn nazireeërschap nemen en op het vuur leggen dat onder het dankoffer is. Daarna moet de priester een gekookt schouderstuk van de ram nemen, één ongezuurd brood uit de mand, en één ongezuurde platte koek. Die moet hij in de handen van de nazireeër leggen, nadat hij zich *het haar* van zijn nazireeërschap afgeschoren heeft. En de priester moet die als beweegoffer bewegen voor het aangezicht van de HEERE; het is een heilig *deel* voor de priester, met het borststuk van het beweegoffer en de achterbout van het heffer. Pas daarna mag de nazireeër wijn drinken.

Dit is de wet voor de nazireeër, die zijn offergave voor zijn nazireeërschap aan de HEERE beloofd heeft, naast datgene waartoe zijn vermogen reikt. Hij moet zo handelen volgens de gelofte die hij gedaan heeft, overeenkomstig de wet van zijn nazireeërschap’.

Numeri 6:1-21 (HSV)

1. Een permanent nazireeërschap

Geestelijk bezien is er niet zoveel verschil tussen de tijd van de richters of rechters in Israël en onze dagen. De ontrouw van de kerk heeft al sinds lange tijd de openbaring van kwaad aan het licht gebracht. Wat zich vroeger *buiten* Gods huis bevond, heerst nu van binnenuit. De boze mensen waarvan het karakter in Romeinen 1 en 2 Timotheüs 3:1-5 wordt getekend, zijn nu bewoners van Gods huis geworden en die vermenging noemt men ‘de christenheid’. Wat blijft er in zo’n tijd voor het volk van God over? Er is een antwoord op deze vraag, en wel het ‘nazireeërschap’: een algehele en volledige afzondering, het zich toewijden aan God. Dat moet ons nu kenmerken.

Wij willen dit belangrijke begrip nader toelichten. Onder de wet, zolang alles uiterlijk nog in orde was, was het nazireeërschap *voorbijgaand*; het duurde maar een beperkte tijd (Num. 6). Maar in een tijd van verval wordt het een *blijvende* zaak, zoals wij in de geschiedenis van de richter Simson kunnen zien. Simson was nazireeër van de moederschoot aan. Dit karakter van een onafgebroken voortzetting van het nazireeërschap vinden wij in Samuël terug (1 Sam. 1:11), terwijl het verdwijnt met David, in wie wij een beeld zien van de koninklijke genade; en met Salomo, in wie wij een beeld zien van de koninklijke heerlijkheid van Christus.

Daarop volgt echter het verval van het volk onder het verantwoordelijke koningschap van mensen, zoals dit vroeger al onder de meer directe regering van God was ingetreden. En nadat het verval van het volk en het koningschap volledig is, wordt Israël aan de volken overgeleverd. Alleen een overblijfsel wordt weer bijeengebracht om de komst van de Messias te verwachten.

Het huis van Israël was zonder twijfel gereinigd; maar het echte leven ontbrak. In die tijd nu werd Johannes de Doper verwekt, die ook geroepen was tot een permanent nazireeërschap, van de moederschoot aan; zoals wij lezen in Lukas 1:15. En, door Johannes aangekondigd, verscheen Jezus, de ware Jozef – de Afgezonderde, de Nazireeër onder zijn broeders (vgl. Gen. 49:26 SV). Maar dit gebeurde zonder de uiterlijke kenmerken van een aards nazireeërschap, omdat Hijzelf de vervulling van dit type was. Toen het verval van het volk al was aangetoond, maar nog niet tot volle rijpheid was gekomen omdat Christus nog niet verworpen was, zond God dus de Redder in de nood, de ware Nazireeër. Zijn komst werd ook door een nazireeër voorbereid.

Wij weten dat Israël Hem niet heeft aangenomen en daarom vinden wij de Heer aan het einde van Zijn loopbaan in het *hemelse* deel van Zijn nazireeërschap binnentreden (Joh. 17:17-19). Hij heiligde Zichzelf voor de discipelen in de hemel als de ware Nazireeër, gescheiden van de zondaars en gezeten aan de rechterhand van God, terwijl Hij de Zijnen hier beneden achterliet om van Hem en van Zijn nazireeërschap te getuigen. Nadat de wereld door Jezus' sterven aan het kruis het bewijs van haar zonde had geleverd en was geoordeeld, werden de discipelen – later de gemeente – *hemelse* nazireeërs te midden van de wereld. Tenminste, dat was hun *roeping*. Maar hoe zij die vervuld hebben, zien wij in type helaas in Simsons geschiedenis.

Het is ook nog de moeite waard op te merken, dat wat onder de wet slechts het voorrecht van *enkelen* was, onder de genade het deel van *allen* geworden is. Het priesterschap dat oorspronkelijk slechts aan één enkele familie was toebedeeld, is nu het algemene voorrecht van *alle* kinderen van God (1 Petr. 2:5-9). Nog minder talrijk dan de klasse van de priesters waren de nazireeërs in Israël. Zij bestonden slechts uit enige alleenstaande mannen of vrouwen; de Rechabieten ten tijde van de profeten laten wij nu buiten beschouwing (Jer. 35). Maar ook de toewijding van deze enkelen kenmerkt nu *al de*

gelovigen. De oorzaak ervan hebben wij al aangeduid: de afzondering voor God is een noodzakelijk kenmerk van Gods getuigen bij het in aanraking komen met verloren mensen en met een boze wereld, die aan de vooravond van de oordelen van Openbaring 6-19 staat. De waarheid van het volledige en permanente nazireeërschap straalt ons uit elk gedeelte van het Nieuwe Testament tegen. Zij is ook van buitengewoon praktische betekenis voor ons.

2. De drie kenmerken van het nazireeërschap

Onder de wet zonderde zich een nazireeër, hetzij man of vrouw, een tijd lang voor de dienst van God af. Deze afzondering had drie kenmerken (Num. 6:1-9), die feitelijk van invloed waren op enkele noodzakelijke en belangrijke elementen van het menselijk leven:

(1) De gezelligheid van de sociale omgang hangt nauw samen met de menselijke natuur en met ons leven hier op aarde. De nazireeër echter moest zich onthouden van wijn en sterke drank. Van de wijn lezen wij in Richteren 9:13, dat hij 'God en de mensen vrolijk maakt'. Die vreugde hadden de mensen met God kunnen delen, wanneer de zondeval niet tussenbeide was gekomen en het God onmogelijk had gemaakt Zich met ons te verheugen. Wie zich aan de dienst van God wenst toe te wijden, kan zijn vreugde dus niet langer in het gezelschap van onbekeerde mensen vinden; want God heeft geen gemeenschap met de vreugde van zondaren. Een dienstknecht van de Heer kan zijn vreugde niet zoeken in de wereld, noch kan hij aan haar vreugdemaaltijden en genoegens deelnemen, omdat God er niet is. En hoe duidelijker het verval wordt, des te helderder treedt deze waarheid aan het licht.

In dit opzicht falen christenen vaak. Zij hebben soms wereldse vrienden en zoeken hun gezelschap om de genoegens van de omgang met hen te genieten, maar niet met het doel hun het evangelie te brengen. God legt hier veel nadruk op de afzondering van de vriendschappelijke omgang met anderen. In Numeri 6:2-4 lezen wij: *'Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: Wanneer een man of een vrouw een gelofte aflegt door de gelofte van een nazireeër te doen, om zich aan de HEERE te wijden, dan moet hij zich van wijn en sterke drank onthouden; azijn uit wijn of*

azijn uit sterke drank mag hij niet drinken; verder mag hij helemaal geen druivensap drinken en geen verse of gedroogde druiven eten. Alle dagen van zijn nazireeërschap mag hij niets eten wat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten tot en met de velletjes’.

Passen wij dit voorschrift geestelijk toe, beste lezers? Is ons werkelijk alles vreemd wat met het natuurlijke hart in verbinding staat? Wij zijn door Gods genade geroepen tot het nazireeërschap, maar hoe

verwezenlijken wij het? Misschien zegt u: Is het wel mogelijk zulke voorschriften op te volgen? Ons antwoord luidt: Ja, het *is* mogelijk. En *dat* het mogelijk is, komt door het *hemelse* karakter van ons nazireeërschap. Onze dierbare Heiland heeft ons hierin een heerlijk voorbeeld gegeven. Zijn nazireeërschap was niet van deze aarde; daarom heeft Hij wel van de vrucht van de wijnstok gedronken.

Maar de Heer was in Zichzelf een volkomen Nazireeër, werkelijk afgezonderd voor God. Hij heeft in Zijn leven hier beneden het *hemelse* karakter van het nazireeërschap getoond. En dáárin kunnen wij Hem navolgen. De Heer die wij toebehoren, is gescheiden van de zondaars en hoger dan de hemelen geworden. Zo moeten wij die van Christus zijn in geestelijke en hemelse zin nazireeërs zijn. Hij heeft twee middelen gegeven om ons te heiligen voor Zichzelf en ons aan Hemzelf gelijkvormig te maken:

1. Allereerst het Woord van God, dat ons met de Vader in de hemel in verbinding brengt.

2. Ten tweede Zijn eigen Persoon, want Hij is voor ons in de hemel afgezonderd om ons te betuigen dat onze plaats en onze betrekkingen hemels zijn (vgl. Joh. 17).

(2) Behalve de onthouding van de wijn, vinden wij nog een tweede voorschrift, en wel in vers 5: *‘Alle dagen van de gelofte van zijn nazireeërschap mag geen scheermes over zijn hoofd gaan. Totdat de dagen waarvoor hij zich aan de HEERE gewijd had, voorbij zijn, moet hij heilig zijn en de haarlokken van zijn hoofd lang laten groeien.’*

Behalve de sociale omgang, de gemeenschap, is er nog iets dat de mens in zijn diepste wezen raakt. Het is zijn eigen ik, waarmee zijn hele waardigheid samenhangt en alles wat hij wil. Het lange hoofdhaar van de nazireeër stelt zinnebeeldig voor dat hij van dit alles gescheiden leefde, want uit 1 Korinthiërs 11 weten wij dat het lange haar het teken van afhankelijkheid was en een oneer voor de man.

Doordat de nazireeër zijn haar niet liet knippen of scheren, kondigde hij dus openlijk aan dat hij van zijn waardigheid en zijn persoonlijke rechten afstand deed, om zich helemaal aan de dienst van God te wijden. Dat wat voor de *vrouw* een eer was, was voor *hem* een schande. Onder de sluier van zijn lange haar verborg hij nu als het ware zijn persoonlijkheid. Hij die tot een zekere waardigheid geboren was, achtte die niet. Hij die tot heersen bestemd was, onderwierp zich vrijwillig aan de HEERE, zoals een vrouw onderdanig is aan haar man.

Welnu, dit geeft ons veel te leren. Wij moeten het natuurlijk, evenals bij de wijn, niet alleen in *uiterlijke* zaken zoeken. Voor ons wijst alles op de geestelijke, hemelse dingen. *Ware afhankelijkheid* kan ons alleen geschikt maken voor de dienst van de Heer. Wat voor de nazireeër een teken van zwakheid was, werd voor hem een bron van kracht. En zo is het ook voor ons. Hoe meer wij onszelf vergeten en onszelf op de achtergrond plaatsen, des te meer zal onze dienst waarde hebben voor God.

(3) Ten slotte droeg de nazireeër nog een derde kenmerk: *‘Alle dagen van zijn wijding aan de HEERE mag hij niet bij het lichaam van een dode komen. Vanwege zijn vader of vanwege zijn moeder, vanwege zijn broer of vanwege zijn zuster, vanwege hen mag hij zich niet verontreinigen als zij gestorven zijn, want het nazireeërschap van zijn God is op zijn hoofd’* (Num. 6:6-7).

De nazireeër moest aanraking met de dood dus tot elke prijs vermijden, en wel vanwege het feit dat de dood het gevolg van de *zonde* is. Zelfs de sterkste banden, die van de bloedverwantschap, mochten dan niet in aanmerking worden genomen, aangezien het de nazireeër erom ging zich aan de dienst van God toe te wijden. Hoe weinig begrijpen wij dat! Hoeveel christenen zijn er niet die zeggen: ‘Sta mij toe eerst heen te gaan om mijn vader te begraven’ (Luk. 9:59). Of: Ik kan niet, mijn ouders zouden het mij verbieden.

Wie zo spreekt, is geen echte nazireeër. Een nazireeër mag zich niet laten beïnvloeden door familiebanden, *als het gaat om de dienst van de Heer*. Hij moet het voorbeeld navolgen van de volmaakte Nazireeër. Christus zei: *‘Wat heb Ik met u te doen, vrouw? Mijn uur is nog niet gekomen’*. En: *‘Wie is Mijn moeder en wie zijn Mijn broeders?’* (Joh. 2:4; Matt. 12:48). Men ziet dat het ook hier weer om de geestelijke toepassing gaat. De Heer staat boven alles en allen, en voor Hem moet elke relatie hier beneden van minder belang worden geacht, ten minste als het goed met ons is.

3. De mogelijkheid van verontreiniging

Maar niet alleen dit. De nazireeër moest ook op zijn hoede zijn voor elke zonde en elke verontreiniging. Het is bekend dat de wet geen voorziening kende voor zonden die *moedwillig* werden bedreven¹, echter wel voor zonden die *onopzettelijk* waren bedreven:

in het *dagelijks leven* van de Israëliet, voor een zonde door dwaling of door een vergrijp (Lev. 4 en 5);

in zijn *wandel*, voor zonde bedreven door gebrek aan waakzaamheid of uit onachtzaamheid (Num. 19);

en in zijn *dienst*, voor zonde uit nalatigheid en voor de niet-voorzienere verontreiniging, die de mens schijnbaar onmogelijk kan vermijden.

Over dit laatste lezen wij in Numeri 6:9: *‘En wanneer de gestorvene onverwachts, plotseling, in zijn nabijheid sterft, zodat hij het hoofd van zijn nazireeërschap verontreinigt’*. Dat was dus een geval waaraan hij persoonlijk in geen enkel opzicht schuldig stond, maar toch was hij verontreinigd; en des te meer waar het ging om een belangrijke en eervolle dienst. Dit feit spreekt tot ons geweten. Hoezeer wij ons ook afzonderen van kwaad, zo wordt ons nazireeërschap toch ook verontreinigd door zonde.

1 De genade handelt heel anders, die houdt zich juist het meest met zulke zonden bezig. Slechts met één uitzondering: het verlaten van het christendom. Dat ligt buiten de hulpbronnen van de genade (Hebr. 10:26).

Wij hebben de drie kenmerken van de nazireeër nu besproken. Toch – dit kan zo gemakkelijk vergeten worden – waren deze drie dingen slechts de *uiterlijke* kenmerken van zijn roeping. Zij waren alle drie het gevolg van een *gelofte*, van het zich wijden aan de dienst van de HEERE, van een *innerlijke* afzondering voor Hem, zoals wij lezen in Numeri 6:2: ‘*Wanneer een man of een vrouw een gelofte aflegt door de gelofte van een nazireeër te doen, om zich aan de HEERE te wijden.*’ Er was dus een *vast besluit* nodig om de HEERE op een bepaalde wijze te dienen en zich zonder enige beperking aan Zijn dienst te wijden.

Dezelfde toewijding aan God en aan Christus ligt ten grondslag aan het *christelijke* nazireeërschap. Wanneer deze toewijding ontbreekt, lopen wij gevaar te vallen. Men kan heel goed de uiterlijke kenmerken van een nazireeër bezitten, echter zonder in het hart de afzondering te verwezenlijken. Wij bedoelen nu met die uiterlijke kenmerken niet de letterlijke navolging van wat in Israël werd gevonden. Men kan namelijk heel goed een lid of zelfs de voorzitter van een geheelonthoudersvereniging zijn, zonder daarom nog in het minst een nazireeër te zijn. Maar wij hebben het oog op de echt *christelijke* kenmerken: een openbaar getuigenis afleggen tegenover de wereld, het zich onthouden van de vreugde van de wereld, en een wandel in volkomen afhankelijkheid. Welnu, deze zaken kan men bezitten en openbaren, zonder echt een hart te hebben dat onverdeeld voor de Heer slaat.

Daarom is het zo belangrijk wat wij in Handelingen 11:23 lezen, dat Barnabas de gelovigen vermaande met een voornemen van het hart *bij de Heer* te blijven. Dat is het voornaamste: een *voornemen van het hart*, een *besluit van de wil* om zich aan Hem toe te wijden. Dan komen de *uiterlijke* kenmerken vanzelf, en ze zijn in dat geval het gevolg van de *innerlijke* afzondering voor Hem.

Maar wat moest nu de nazireeër doen, als hij het hoofdhaar van zijn nazireeërschap *verontreinigd* had? Wij lezen hierover in Numeri 6:9-11. Hij moest dan twee dingen verrichten:

Ten eerste, het hoofdhaar afscheren;

En ten tweede, twee tortelduiven offeren.

De eerste van deze handelingen had betrekking op het verlies van het uiterlijke nazireeërschap; de andere op het verlies van zijn innerlijke afzondering, van zijn gelofte. Hij erkende door het scheren van zijn haar openlijk dat hij had gefaald en tevens de kracht van zijn nazireeërschap had verloren. En hij gaf een bewijs van zijn onbekwaamheid, doordat hij twee tortelduiven of twee jonge duiven offerde, want dit was het offer van iemand die het benodigde voor een stuk kleinvee niet bij elkaar kon brengen.

Het is goed op dit alles acht te geven en het in de tegenwoordigheid van de Heer te overwegen. Laat ons niet uiterlijk een houding van geestelijke kracht aannemen, terwijl wij de ware gemeenschap met de Heer verloren hebben! Laat ons liever ootmoedig met onze zonden voor God komen en ze aan Hem belijden, zodra wij in één bepaald opzicht in de vervulling van de plichten van onze dienst hebben

gefaald. Ja, laten wij allen in de dienst van de Heer volharden zonder moe te worden of ons door iets te laten weerhouden.

Er kwam ook een dag waarop het nazireeërschap ophield en de nazireeër *alle voorgeschreven offergaven* bracht (Num. 6:12-18). Ook voor ons zal eenmaal die dag aanbreken: namelijk als de Heer zal terugkomen en de *zonde* er niet meer zijn zal – als het laatste en hoogste gevolg van Zijn offer. Dan zal ook de dood zijn weggedaan en zal de satan voor eeuwig onder onze voeten verpletterd zijn. Dan zullen wij het hoofdhaar van ons nazireeërschap afscheren. Dan zullen wij het hoofdhaar van ons nazireeërschap nemen en het werpen in het vuur onder het dank- of vredeoffer. Dan zal al onze kracht gewijd zijn aan het genot van een *ongestoorde* gemeenschap met God. Laten wij in dit heerlijke vooruitzicht nu als ware nazireeërs onze weg gaan tot een getuigenis en tot verheerlijking van God!

